

Király Odett

A mondatok is

Te kevésbé sétálsz, mint én, mégis szaporábban veszed a levegőt. Nem érted, ha évekig uralni tudtuk a távolságot, hogy babrállhat ki pont most velünk. Ez itt a hiba, ez itt az út. Lenne mihez hozzászólni, mégse teszem, félek, túlzásba vinném és kirepülnének számból az almadarabkák. Nem tudnám lemérni a röptávoukat, ettől félek, nem az udvariatlanságtól, mi már megtanultunk egymás előtt köhögni.

*

Ez itt a hiba. Ez itt az arcod. Az arcod: nem értem, hogy mennyit ér: Milyen messze van egymástól a két szemed? Ez régóta foglalkoztat, egyszerűen nem tudom nyomon követni, viszont mikor alszol, akár le is mérhetném. De nem mérem. Félek. A számokkal mondjuk egyszerűbb, pedig azoknak sem látom a végét. Vissza tudsz emlékezni hányszor néztél rám összesen?

*

A szavakban jobban bízom, mint az útban, pedig most látom a végét. Ha válaszolnál a fel nem tett kérdésekre, biztos nem hinnék neked, ahogy akkor sem, ha a szád elé tennéd a kezed, mikor ásitasz. Tenyered közepe három centire az alsó ajkadtól, hüvelykujjad az arccsontodon, ez hazugság lenne. Nem látnám az almadarabkákat a nyelveden, szeretem, hogy még a nyálad is lusta emészteni.

*

*Ez itt a hiba. Ez itt a befejezés. A park
végéhez érve ritkulnak az emberek, ritkulnak
a számok, egy gyönyörű, meggyötört
nő almát árul és levegőt. Az milyen lenne:
ha megrövidülnének kettőnk közt
a mondatok is.*

Képlet

*Nem sokára megérkezel.
Ahhoz képest, mennyi ideje
könyörgöm, ez tényleg
nagy dolog.*

*Lesz nyitott ablak, felhajtott
redőny és ebéd.
Bár gyanítom, enni nem szeretsz.*

*Én azért elképzelttem az egészet:
eszünk, dohányzunk, mosogatás közben
összetörök egy tárgyért,
aztán sétálunk egyet a Barbakánban,
hogy végleg leküzdjük a
kettőnk közti távolságot.*

*Nem tervezek beszélgetést,
Isten ments,
legjobb lesz a hallgatást
a véletlenre bízni.*

*

*A líraibb részét is elképzelttem.
Ahogyan a Székesegyházzal szemben
állunk, te és én, legyen ez a képlet:
belélegezni, letüdőzni téged,
ez tükrözi most néhány deka vágyam.
Én előremegyek, te jössz utánam,
(olyan helyre, ahol a fény vakít)
huzatos tesz a hallgatás, a szív,
és átgondoljuk, átrághatjuk végre:
mi a megfelelő mondat esélye?*

A befejezés esélye

Jónás Tamásnak

„nem lesz aki feloldoz, de nem lesz vége sem”

(Miklya Anna: A Többes szám diadala)

*Pedig meggyötört, gyönyörű
nőkbe kell beleszeretni, olyanokba, akik
nem képesek feledni kegyetlen,
első szerelmüket. Mert van, amit nem
lehet lekaparni a falról, mindig
létezik egy utolsó réteg, akárhányszor
is tapétázták újra az albérletet.
Az albérletért pedig ugyanúgy
meg kell fizetni, mint a meggyötört,
gyönyörű nőkért, ezek ugyanis kipróbáltak,
lakott terület mindegyik, beléjük
már csak valaki helyére lehet költözni.
Suta nők ezek, tökéletességükben suták,
szívük repedése, mintha falaké,
a kegyetlen, első szerelem után
nincs olyan, hogy otthon. Az albérlet
és a gyönyörű, meggyötört nő
úgy jár együtt, mint a tüdő és a levegő.
Befogadja a füstöt, sűrűjében a tékozló
is meglel mindent: fa tövében a
szagnyomot, albérletben a hazát.
Haza és otthon, hát, ha nem is ugyanaz,
mindkettőben ott rejlik a befejezés esélye.*